

N:o 4.

Ank. till Riksd. Kansli d. 23 Febr. 1870, kl. 1 e. m.

Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 2) Utlåtande N:o 4, med anledning af väckt motion om underdånig framställning till Kongl. Maj:t om ett tillägg i 3 § 1 mom. Kongl. Förordningen den 9 Juli 1862 angående lots- och fyrinrättningen i riket.

Uti till Utskottet remitterad motion, N:o 30, har Herr *Meyer, Edvard*, som ansett att 3 § 1 mom. i förberörda nådiga förordning genom Kongl. Maj:ts, i Dess Högsta Domstol den 7 sistlidne September meddelade dom erhållit en annan tolkning än den, hvilken ursprungligen syntes hafva varit lagstiftarens mening och genom hvilken tolkning en i nød varande sjöfarande, stadd på resa från eller till *utrikes* ort och som, för att rädda sitt fartyg eller af annan tillfällig orsak, söker Svensk hamn, blir nödsakad att, om lots begagnas eller icke, erlægga lotspenningar till fulla beloppet enligt taxorna, hemställt att, enär den anmärkta tolkningen torde komma att gälla som prejudikat och densamma vore dels i strid med den i åtskilliga orter inom riket hittills följda praxis, dels obillig och för sjöfarten betungande, Riksdagen ville i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla det 3 § 1 mom. af Kongl. Förordningen den 9 Juli 1862 angående lots- och fyrinrättningen i riket, måtte erhålla följande tillägg:

”Fartyg, som under resa till eller från *utrikes* ort nödgas för storm, motvind, haveri eller annan orsak söka Svensk hamn eller ort, der skada kan repareras, och ej för annat ändamål lossar eller lastar, erlägger vid begagnandet af lots i likhet med *inrikes* gående fartyg endast hälften af hvad taxorna bestämma.”

Ehuru det synes Utskottet, lika med motionären, att en sådan tillämpning af stadgandet i ifrågavarande 3 § 1 mom. af lotsförordningen samt förklaringen i Kongl. Kungörelsen den 24 April 1866, som den motionären omnämnt, måste, i fråga om fartyg, som under resa till *utrikes* destinationsort af nödtvång anlöpa *inrikes* hamn, helst om nämnda tillämpning komme
att

att göra sig gällande öfverallt i riket, blifva för sjöfarten ganska betungande, har Utskottet dock icke ansett sig böra till bifall förorda motionärens framställning. Denna afser nemligen icke endast de fall, då fartyg, under resa till utrikes destinationsort, nödgas af en eller annan olycka, storm, motvind eller hafveri, ingå till Svensk hamn, utan vill utsträcka friheten för erläggande af fulla lotspenningar till äfven sådana fartyg, som "af annan orsak" afvika från sin kurs och anlöpa inrikes hamn eller ort. Huruvida samma skäl af billighet, hvilka, enligt Utskottets åsigt, tala för att fartyg, som i *rätter nöd* måste afvika från sin kurs och ingå till inrikes hamn, må i lotspenningar erlægga ett mindre belopp än det i allmänhet stadgade, äfven böra gälla, då fråga är om fartyg, hvilka, af hvad anledning som helst, finna för godt att göra det, synes nemligen Utskottet tvifvelaktigt; och är Utskottet icke heller i tillfälle att bedöma i hvad mån ett sådant medgifvande skulle komma att menligt inverka på lotsarnes aföning, hvilken, i handelns och sjöfartens eget intresse, icke får så nedtryckas, att skicklige lotsar komme att saknas å de farleder, der inkomsten af lotsningen redan förut är obetydlig, men hvarest det dock är af vigt att lotsningen uppehålles. Då härtill kommer att, enligt hvad Utskottet inhemtat af ett i Post- och Inrikes Tidningar för den 4 dennes infördt meddelande, Kongl. Maj:t funnit för godt att åt en komité af sakkunnige personer uppdraga att öfverse och omarbeta lotsförordningen särskildt i de delar, som afse skyldigheten att taga lots och erlægga lotsafgifter, och då således den af motionären, innan nämnda nådiga förordnande var kändt, väckta fråga otvifvelaktigt kommer att af komitéen tagas i öfvervägande och der erhålla sin fullständiga utredning, samt då det synes Utskottet mindre lämpligt, att Riksdagen till Kongl. Maj:t ingår med underdåniga framställningar i ärenden, hvilka Kongl. Maj:t redan hänskjutit till vederbörlig behandling, har Utskottet, med afseende å hvad sålunda förekommit, ansett sig böra inskränka sitt Utlåtande till att hemställa,

att Herr Meyers, E., ifrågavarande motion icke måtte för närvarande föranleda till någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 18 Februari 1870.

På Utskottets vägnar:

L. Manderström.